

Til § 17.

Forslaget svarer til den gældende stempelovs § 16, stk. 2.

Til §§ 18-19.

Bestemmelserne afløser den gældende stempelovs § 15. Af hensyn til overskueligheden er reglerne for periodiske ydelser på henholdsvis ubestemt tid og bestemt tid optaget i hver sin paragraf.

Med hensyn til ydelser på ubestemt tid foreslås i § 18 alene den ændring i de gældende regler, at faktoren for ydelser tilsagt på anden ubestemt tid end livstid er forhøjet fra 5 til 10, det vil sige til samme faktor, som gælder for ydelser på ét liv, hvorved der opnås overensstemmelse med den tilsvarende regel i arveafgiftsloven.

Med hensyn til periodiske ydelser på bestemt tid findes der i den gældende lov kun den bestemmelse, at hvor en ydelse er tilsagt på bestemt tid over 25 år, skal vederlaget beregnes af årsydelsen gange 25. For andre tilfælde af ydelser på bestemt tid har man i praksis anvendt lovens hovedprincip om stempeling af det samlede vederlag, det vil sige, at man beregner stemplet af summen af de i alt tilsagte ydelser. Denne sidste regel er optaget i forslaget § 19, hvorimod man ikke har fundet tilstrækkelig anledning til at opretholde den gældende undtagelsesbestemmelse for ydelser på bestemt tid over 25 år. Bestemmelsen i forslaget § 19, stk. 2, er i overensstemmelse med den i praksis anlagte fortolkning af den gældende lovs § 15.

Stempelovsudvalget har foreslået en regel (udvalgets udkast § 16, stk. 3), hvorefter der også ved ydelser på bestemt tid skal være adgang til at beregne værdien efter statsanstaltens beregninger. En sådan beregning vil naturligvis altid give en lavere værdi end summen af de tilsagte ydelser, men den deraf følgende lettelse af stempelafgiften vil dog være meget beskeden og ikke stå i noget rimeligt forhold til omkostningerne ved at pålægge statsanstalten at beregne konverteringssummen i hvert enkelt tilfælde eller udarbejde tabeller, som derefter skal trykkes og bekendtgøres af finansministeriet. Dertil kommer, at en adgang til at stemple af konverteringssummen af tidsbestemte periodiske ydelser fører til det resultat, at stemplet bliver forskelligt, alt eftersom et vederlag betegnes som en række periodiske ydelser eller som et samlet vederlag, der kan erlægges i afdrag. Af disse grunde er den gældende regel foretrukket frem for udvalgets forslag.

Kapitel 3.

Til § 20.

Ad stk. 1. Forslaget svarer til reglerne i den gældende stempelovs § 19, 1. punktum, og § 24 stk. 1.

Ad stk. 2. Forslaget svarer til lovens § 24, stk. 2.

Ad stk. 3. Forslaget afløser den gældende lovs § 21, som fastsætter stemplingsfristen til 3 uger eller, hvis dokumentet er oprettet i udlandet, og en af parterne er hjemmehørende her i riget, 6 uger. Reglen om stempelmyndighedernes mulighed for at forlænge stemplingsfristen er overført fra den gældende lovs § 24, stk. 1, 1. punktum.

I forslaget er ikke medtaget en bestemmelse svarende til lovens § 21, stk. 2, 2. punktum, hvorefter et dokument oprettet i udlandet af parter, hvoraf ingen er hjemmehørende her i riget, skal stemples inden 6 uger, efter at dokumentet indkommer her i riget. Sådanne dokumenter vil, jfr. forslaget §§ 3-4 og bemærkningerne hertil, praktisk taget aldrig være stempelpligtige, medmindre de tinglyses eller registreres her i riget, og i så fald indtræder stempelpligten, jfr. forslaget § 4, stk. 2, først ved tinglysningen eller registreringen.

Efter den gældende lovs § 23, stk. 2, bevirker den omstændighed, at en stempeling er foretaget for sent eller af en uberettiget person eller på urigtig måde, at dokumentet skal behandles som ustempelt. Disse regler er ikke opretholdt i forslaget. Stempeling er kun en form for afgiftsberigtigelse, og selv om en afgift først betales efter fristens udløb eller på en ikke-forskriftsmæssig måde, så har betalingen dog fundet sted. Anvendt efter bogstaven vil lovens regel føre til det ejendommelige resultat, at den, for hvem et dokument er anholdt, fordi det er stemplet efter stemplingsfristens udløb eller under anvendelse af en forkert fremgangsmåde, kommer til at betale afgift to gange, medens den, for hvem et dokument er anholdt, fordi det overhovedet ikke er blevet stemplet, kun kommer til at betale afgift én gang — bortset fra det eventuelle bødeansvar. I praksis hjælper man sig med en ordning, hvorefter stempelmyndighederne kan give ugyldige stempelmærker „gyldighedspåtegning“. Efter det foreslåede system vil der ikke blive brug for disse gyldighedspåtegninger.

I almindelighed er forholdet det, at når en afgift betales for sent, skal der svares morarenter. Systemet morarenter egner sig imidlertid ikke for stempelafgiften. Rent bortset fra, at det som regel kun ville dreje sig om små penge, ville det i for høj grad besværliggøre ekspeditionen af dokumenterne hos stempelmærkeforhandlerne, og hvor parterne selv foretager stemplingen, kunne det ikke forventes, at disse ville beregne morarenter. Oversiddelsen af stemplingsfristen vil herefter alene kunne få straffemæssige følger.